

ved skal tage det Væsentlige af sin Betydning og dog alligevel gjøre den Nytte, den behøver. Men da den ærede Minister har ønsket den fremmet til 2den Behandling, vilde vi faae Tid nok til at tale nærmere om den, og saa kunne vi spare den Tid idag. Jeg troer vistnok, at der maa have været Anledning til i den her omhandlede Henseende at træffe en Foranstaltning; men denne Foranstaltning burde identivis ikke have været Andet end en Tilkjendegivelse paa alle Steder, hvor Passene undersøges, at man for Fremtiden kun skulde undersøge Passene med Hensyn til Religionen som et statistisk Moment, men ingenlunde som et Moment, der kunde forhindre Folk fra at komme ind i Landet. Men, naar de er komne ind, forhindrer man dem da i at blive? Man har i den Henseende sagt, at, dersom de dog vilde blive, vil man nødes til at sagsøge dem for Domstolene; men naar en Mand paa Dommerens Forespørgsel om hans Religion svarer: „Jeg har min egen Religion“, hvad vilde saa Dommeren dømme ham for? Thi han kunde dog ikke dømme en Mand, som er Jøde, og som siger, at han ikke er Jøde. Det vilde dog ogsaa være ganske forkeert gennem Domstolene at kunne forfølge Noget, fordi han blev her over 14 Dage, idet man besyldte ham for at være Jøde. Jeg troer ogsaa, at man har Uret deri, at man har villet imødegaae Meget af hvad her idag er sagt ved at anføre, at den her omhandlede Bestemmelse skriver sig fra en Tid, hvor Jødedommen, især hvad de østlige Lande angik, var farlig; det var altsaa ikke Troen, den angik, men det var Jødedommen. Men denne Lov gaaer netop ud paa Troen, den gaaer ikke ud paa Jødedommen; den gaaer ud paa de mosaiske Troesbæfjenders Afgang her til Niget. Man spørger altsaa ikke en Mand, som kommer hertil: Hører du til den østlige eller vestlige Jødedom? Men man spørger ligesom: Bæfjender du dig til Mosaismen? Det er om Mosaismen, man spørger, idet man vil vide, hvilken der er hans Troesbæfjendelse. Og det er hertil, at jeg troer, at man efter Grundloven ikke er berettiget. Men i ethvert Tilfælde vilde jeg nødigst forlænge Forhandlingerne, og jeg vil indstændigt opfordre alle de ærede Medlemmer, som endnu maatte ønske at tage

Ordet i denne Sag, til at tilbageholde deres Uttringer. Jeg foreslaaer derfor, at vi skride til Afstemning over anden Behandling, saafremt de Herrer, som ere indskrevne til at tale mere om Loven, skulde ville opsætte deres Bemærkninger til næste Gang, vi skulde behandle Sagen.

Hall: Jeg kan rigtignok ikke efterkomme den Opfordring, som er bleven stillet til mig af den ærede sidste Taler, da jeg troer at have en speciel Opfordring til at udtale mig, og da jeg ogsaa allerede for over en Time siden har begjæret Ordet; det forekommer mig ogsaa, at det vilde være saa meget mere urigtigt at ville renoncere paa det, fordi der er talt grumme Meget i Mellemtiden, som imidlertid altsammen langt fra at oplyse Spørgsmaalet, snarere har fordunklet det. Jeg er fuldkommen enig med den næstforegaaende Taler i den Beklagelse, han udtalte over den langtrukne Behandling i denne Sag, endssjøndt jeg langtfra er enig med ham i Henseende til de Midler, han mener, der passende kunde anvendes for at forebygge Sligt. Det eneste Middel, jeg for mit Vedkommende troer at kunne anvende, er det, kun da at yttre mig, naar jeg dertil troer at have speciel Opfordring, og naar jeg troer at kunne fremføre noget Afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalets Besvarelse. Da jeg saaledes for over en Time siden begjærede Ordet, var det, fordi jeg troede at have en saadan speciel Opfordring til at udtale mig deri, at jeg havde den Ære at være Ordfører i Rigsforsamlingen netop for den Deel af Grundloven, hvortil den heromhandlede Paragraph henhører. Senere blev denne Opfordring for mig yderligere forstærket derved, at en anden æret Rigsdagsmand, nemlig Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te District (S. N. Hansen) udtryffeligt henholdt sig til nogle Uttringer, som han erklærede for mine, under Debatten i Rigsforsamlingen om den herhen hørende § 1, men hvori jeg var langt fra at kunne være enig med ham. Efter denne Tid have et Par Talere udtalt en Deel af det, som jeg ellers kunde ønske at fremhæve, og jeg skal derfor bestræbe mig for, saavidt muligt, at forforte, hvad jeg har at sige. Det forekommer mig ikke blot meget besynderligt, at denne lille